

Rolnummer 2112
Arrest nr. 99/2002 van 19 juni 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 6 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 24 juli 1991 «houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet», gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters L. François, P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Moerman en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij arrest nr. 91.341 van 5 december 2000 in zake L. Coen tegen de stad Mechelen, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 9 januari 2001, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt het artikel 6 van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, door te bepalen dat, wanneer de beroepsinstantie haar beslissing niet tijdig treft en verstuurt, het besluit van de tuchtoverheid geacht wordt te zijn goedgekeurd en door aldus de beroepindiener de waarborgen van het hoofdstuk IV van het decreet te onthouden die van toepassing zijn in het geval van een uitdrukkelijke goedkeuring ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Op 25 februari 1992 legt het college van burgemeester en schepenen van de stad Mechelen aan L. Coen, verzoeker voor de verwijzende rechter, een tuchtstraf op, waartegen hij beroep instelt met brieven gericht aan de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden en aan de gouverneur van de provincie Antwerpen. Die brieven worden op 6 maart 1992 ontvangen. Bij besluit van 6 mei 1992, met brief van 8 mei 1992, aan de stad Mechelen toegestuurd, keurt voornoemde Minister het besluit van het college van burgemeester en schepenen niet goed.

Het college van burgemeester en schepenen stelt op 19 mei 1992 vast dat ten gevolge van de niet-naleving door de Vlaamse Minister van de termijn van artikel 6 van het decreet van 24 juli 1991 de tuchtstraf van 25 februari 1992 geacht wordt te zijn goedgekeurd.

De verwijzende rechter stelt vast dat de bestreden beslissing is getroffen en naar de stad Mechelen verstuurd op de 61ste, respectievelijk de 63ste dag na het inkomen van het beroep tegen het collegebesluit. Hij overweegt dat artikel 6 van voormeld decreet aan de toeziende overheid voor de uitoefening van het goedkeuringstoezicht en de kennisgeving van haar besluit een vervalt termijn oplegt en dat de techniek van de stilzwijgende goedkeuring zich uiteraard niet verdraagt met de toepassing van hoofdstuk IV van het decreet, dat kennelijk alleen de gevallen betreft waarin de toezichthoudende overheid een uitdrukkelijke uitspraak over de goedkeuring doet.

In die omstandigheden stelt de verwijzende rechter vast dat de leden van het gemeentepersoneel die het in artikel 5 van het decreet van 24 juli 1991 bedoelde beroep instellen, verschillend worden behandeld naargelang de orde- of de tuchtmaatregel die hen is opgelegd uitdrukkelijk of stilzwijgend wordt goedgekeurd. In het eerste geval genieten de beroepsindieners immers de waarborg dat de goedkeuring slechts rechtsgeldig tot stand kan komen mits naleving van de in hoofdstuk IV van het decreet bepaalde rechten van de verdediging, terwijl in het tweede geval die waarborg en rechten niet gelden. De verwijzende rechter stelt bijgevolg de hiervoor vermelde prejudiciële vraag.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 9 januari 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 21 februari 2001 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 24 februari 2001.

Bij beschikkingen van 20 maart 2001, 22 mei 2001 en 26 september 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld respectievelijk met de rechters A. Alen, J.-P. Moerman en E. Derycke.

Memories zijn ingediend door :

- de stad Mechelen, Grote Markt, 2800 Mechelen, bij op 2 april 2001 ter post aangetekende brief;
- L. Coen, wonende te 2800 Mechelen, Vorsenborgstraat 2, bij op 3 april 2001 ter post aangetekende brief;
- de Vlaamse Regering, Martelaarsplein 19, 1000 Brussel, bij op 6 april 2001 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 6 en 11 april 2001 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Vlaamse Regering, bij op 4 mei 2001 ter post aangetekende brief;
- de stad Mechelen, bij op 9 mei 2001 ter post aangetekende brief;
- L. Coen, bij op 11 mei 2001 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 28 juni 2001 en 20 december 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 9 januari 2002 en 9 juli 2002.

Bij beschikking van 19 december 2001 heeft voorzitter A. Arts de zaak voorgelegd aan het Hof in voltallige zitting.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 16 januari 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 21 december 2001 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 16 januari 2002 :

- zijn verschenen :

. Mr. Anne Houtekier, advocaat bij de balie te Mechelen, *loco* Mr. Adolf Houtekier, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de stad Mechelen;

. Mr. B. Staelens, advocaat bij de balie te Brugge, voor de Vlaamse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers E. Derycke en J.-P. Moerman verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde partijen gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1. In haar memorie betoogt de verzoekende partij voor de verwijzende rechter dat voor het verschil in behandeling tussen leden van het gemeentepersoneel die het in artikel 5 van het decreet van 24 juli 1991 bedoelde beroep instellen, naargelang de orde- of de tuchtmaatregel die hen is opgelegd uitdrukkelijk of stilzwijgend wordt goedgekeurd, geen redelijke verantwoording voorhanden is.

Ter ondersteuning van haar stelling verwijst zij naar een aantal opmerkingen die de auditeur bij de Raad van State in zijn verslag had geformuleerd.

A.2. De verwerende partij voor de verwijzende rechter wijst erop dat uit de lezing in samenhang van de artikelen 3 en 6 van het decreet van 24 juli 1991 volgt dat het te dezen gaat om een hiërarchisch beroep, in te leiden bij de hogere overheid.

De stad Mechelen betoogt dat « het recht om op disciplinair gebied geoordeeld te worden » en om beroep in te stellen niet is opgenomen onder de bij de Grondwet toegekende rechten of vrijheden.

Wat de vraag betreft of de bij artikel 6 van voormeld decreet ingestelde termijn, waarvan het verstrijken tot goedkeuring van de beroepen beslissing leidt, al dan niet discriminerend is, merkt zij op dat de rechten van verdediging van het personeelslid volledig gewaarborgd zijn in eerste aanleg, namelijk op het niveau van het college van burgemeester en schepenen. In hoger beroep, wanneer de toezichthoudende overheid zich niet tijdig uitspreekt of haar beslissing niet tijdig verzendt, verliest die overheid haar bevoegdheid en vervalt de beroepsinstantie. Het instellen van vervaltermijnen is niet ongewoon in procedures van administratief toezicht. De verwerende partij voor de verwijzende rechter is van oordeel dat het verval van de instantie het eigenlijke recht op beroep betreft en niet de rechten van verdediging. Het verval steunt immers op termijnen, eigen aan het administratief toezicht, die tot het wezen van zulk een toezicht behoren. Van enige discriminatie is bijgevolg geen sprake.

A.3. De Vlaamse Regering is van oordeel dat de verwijzende rechter volkomen ten onrechte ervan uitgaat dat er, enerzijds, een categorie van beroepsindieners zou bestaan die een beroep zou kunnen doen op de rechten van verdediging, gewaarborgd door hoofdstuk IV van het decreet van 24 juli 1991, en die dus een uitdrukkelijke goedkeurings- of niet-goedkeuringsbeslissing zou verkrijgen, en, anderzijds, een categorie van beroepsindieners die enkel een stilzwijgende goedkeuring zou verkrijgen en die dus geen beroep zou kunnen doen op voormelde rechten van verdediging. Volgens de Vlaamse Regering verliest de Raad van State uit het oog dat het in het geding zijnde artikel 6 zonder meer in een vervaltermijn voorziet en dat die vervaltermijn op zich vreemd is aan het al dan niet naleven van de in voormeld hoofdstuk IV omschreven rechten van verdediging. In de zaak die tot de verwijzingsbeslissing heeft geleid, werden die rechten overigens gerespecteerd. De Vlaamse Regering is van oordeel dat de vaststelling van de verwijzende rechter dat voormeld hoofdstuk IV enkel van toepassing is op gevallen waarvoor in een uitdrukkelijke goedkeuring is voorzien elke juridische grondslag mist. In werkelijkheid zijn de door de verwijzende rechter onderkende categorieën onbestaand. Per hypothese is het mogelijk uitdrukkelijk goed te keuren of niet goed te keuren, met of zonder naleving van de voorschriften van voormeld hoofdstuk IV. Per hypothese is het volgens de Vlaamse Regering al evenzeer mogelijk om stilzwijgend goed te keuren, met of zonder naleving van die voorschriften.

Dat het instellen van een vervaltermijn op zich vreemd is aan de in hoofdstuk IV gewaarborgde rechten, blijkt volgens de Vlaamse Regering tevens uit de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling.

Voorts betoogt de Vlaamse Regering dat het vaststellen van een vervaltermijn als zodanig niet tot een schending van het gelijkheidsbeginsel kan leiden. De rechtszekerheid, het belang om rechtstoestanden definitief vast te stellen en de noodzaak om over een snelle procedure te beschikken, verantwoorden het opleggen van vervaltermijnen en dit los van de vraag wie verantwoordelijk is voor het al dan niet naleven van zulke termijnen.

De Vlaamse Regering wijst nog erop dat het administratief toezicht in eerste instantie is ingesteld met het oog op de vrijwaring van het algemeen belang en van de wettigheid, en niet ter bescherming van particuliere belangen. Zulk een toezicht houdt in essentie enkel in dat de toezichthoudende overheid gedurende een beperkte periode de bestuurshandelingen van het autonome, gedecentraliseerde bestuur toch mag toetsen aan het algemeen belang en aan de wettigheid. Dat die toetsing in voorkomend geval plaatsvindt op initiatief van een particuliere belanghebbende, zoals te dezen in het kader van een georganiseerd administratief beroep, doet daaraan volgens de Vlaamse Regering geen afbreuk. Een en ander sluit uiteraard niet uit dat bij het nemen van een tuchtrechtelijke beslissing, het controleren of hervormen ervan, de omstandigheden en belangen eigen aan het personeelslid in aanmerking worden genomen (arrest nr. 73).

De Vlaamse Regering betoogt nog dat het opleggen van een vervaltermijn ertoe strekt dat het administratief toezicht verenigbaar blijft met de gemeentelijke autonomie.

Het verstrijken van de vervaltermijn, waarin het in het geding zijnde artikel 6 voorziet, heeft slechts beperkte gevolgen voor de indiener van een beroep, nu het decreet van 24 juli 1991 niet verhindert dat hij zich tot de Raad van State kan wenden. De omstandigheid dat hij zich hoogstens negentig dagen later tot de Raad van State zou kunnen wenden - de termijn van dertig dagen, bepaald bij artikel 4 van het decreet van 24 juli 1991, vermeerderd met de termijn van zestig dagen, bepaald bij artikel 6 van voormeld decreet - is niet onevenredig met de doelstellingen die aan voormeld artikel 6 ten grondslag liggen.

Ten slotte merkt de Vlaamse Regering op dat hoofdstuk IV van het decreet van 24 juli 1991 weliswaar als opschrift « Rechten van de verdediging » draagt, doch daaruit kan niet worden afgeleid dat de procedure vastgesteld bij voormeld decreet geen betrekking zou hebben op het administratief toezicht, maar op de subjectieve rechten van de beoogde ambtenaren. Het decreet moet immers grondwetsconform worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 162 van de Grondwet en artikel 7 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

A.4. In haar memorie van antwoord verwerpt de verzoekende partij voor de verwijzende rechter de zienswijze van de Vlaamse Regering volgens welke de door de verwijzende rechter gemaakte categorieën onbestaand zouden zijn. Er bestaan wel degelijk twee vergelijkbare categorieën : enerzijds, de beroepsindieners wier rechten van verdediging, vermeld in hoofdstuk IV van het decreet, niet werden gerespecteerd en wier beroep werd verworpen ingevolge een uitdrukkelijke goedkeuringsbeslissing en, anderzijds, de beroepsindieners wier voormelde rechten evenmin werden gerespecteerd en wier beroep werd verworpen ingevolge een stilzwijgende goedkeuringsbeslissing. Ten aanzien van eerstgenoemden gaat het om een onregelmatige beslissing die alleen reeds op basis van de niet-naleving van voormelde rechten voor vernietiging vatbaar is ten gevolge waarvan de procedure moet worden hervat en het respect voor de rechten van verdediging alsnog kan worden afgedwongen. Ten aanzien van laatstgenoemden is de beslissing volgens het in het geding zijnde artikel 6 niet onregelmatig en kan daartegen niet worden opgekomen op grond van de niet-naleving van de rechten van verdediging. De verzoekende partij voor de verwijzende rechter is van oordeel dat het door de Vlaamse Regering aangevoerde rechtszekerheidsbeginsel op zich misschien wel een wettige doelstelling kan zijn, doch dat neemt niet weg dat de in het geding zijnde maatregel daarmee niet evenredig is.

A.5. De stad Mechelen sluit zich in haar memorie van antwoord in essentie aan bij de memorie die door de Vlaamse Regering werd ingediend.

A.6. In haar memorie van antwoord onderschrijft de Vlaamse Regering de standpunten die de stad Mechelen in haar memorie heeft uiteengezet, met dien verstande evenwel dat het volgens de Vlaamse Regering te dezen niet gaat om een hiërarchisch beroep, maar om een beroep in het kader van het administratief toezicht.

Voor het overige bevestigt de Vlaamse Regering haar standpunten die ze in haar memorie had ingenomen.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 6 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 24 juli 1991 « houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet ».

Die bepaling luidt :

« De beroepsinstantie moet zich over het beroep uitspreken en de uitspraak, goedkeuring of niet-goedkeuring van het besluit van de tuchtoverheid, bij aangetekende brief versturen naar de betrokken partijen binnen een termijn van zestig dagen vanaf de dag na het inkomen van het beroep. Bij niet-naleving van deze termijn wordt het besluit van de tuchtoverheid geacht te zijn goedgekeurd. »

B.2.1. De Raad van State vraagt het Hof of die bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt door te bepalen dat, wanneer de beroepsinstantie haar beslissing niet tijdig treft en verzendt, het besluit van de tuchtoverheid geacht wordt te zijn goedgekeurd en door aldus de beroepsindiener de waarborgen van hoofdstuk IV van het decreet te onthouden die van toepassing zijn in het geval van een uitdrukkelijke goedkeuring.

Uit de motivering van de verwijzingsbeslissing blijkt dat de verwijzende rechter uitgaat van de overweging dat het in het geding zijnde artikel 6 een vervaltermijn oplegt en het verval gepaard doet gaan met een stilzwijgende goedkeuring. Die techniek verdraagt zich volgens de verwijzende rechter niet met de toepassing van hoofdstuk IV van het decreet, dat kennelijk alleen de gevallen betreft waarin de toezichthoudende overheid een uitdrukkelijke uitspraak doet over de goedkeuring. In die omstandigheden stelt de verwijzende rechter vast dat de leden van het gemeentepersoneel die het in artikel 5 van het decreet van 24 juli 1991 bedoelde beroep instellen verschillend worden behandeld naargelang de orde- of de tuchtmaatregel die hen is opgelegd uitdrukkelijk of stilzwijgend wordt goedgekeurd.

B.2.2. Volgens de verwijzende rechter volgt het voorgelegde verschil in behandeling aldus niet uit het in het geding zijnde artikel 6 op zich, maar uit een lezing in samenhang van de tweede zin van dat artikel met de bepalingen van hoofdstuk IV van het decreet, « Rechten van de verdediging ».

De Vlaamse Regering daarentegen is van mening dat het door de verwijzende rechter gemaakte onderscheid niet bestaat, aangezien de door de tweede zin van voormeld artikel 6 opgelegde vervaltermijn volstrekt vreemd is aan de in hoofdstuk IV vermelde rechten van verdediging. De prejudiciële vraag zou volgens de Vlaamse Regering dan ook moeten worden verfijnd tot de vraag of het opleggen van een vervaltermijn op zich tot een discriminatoir onderscheid zou leiden.

B.2.3. Het Hof beantwoordt de vraag in de door de verwijzende rechter geformuleerde interpretatie.

B.3. De decreetgever was niet verplicht te voorzien in een beroep, voor de toezichthoudende overheid, tegen de tuchtstraffen of preventieve schorsingen opgelegd aan het gemeentepersoneel. Indien de mogelijkheid tot zulk een beroep zou ontbreken, hadden de betrokkenen zich rechtstreeks tot de Raad van State kunnen wenden, die op dat gebied een volwaardige jurisdictionele toetsing doorvoert. Wanneer echter de decreetgever in de mogelijkheid van een dergelijk beroep voorziet, mag hij dat niet op discriminatoire wijze doen.

B.4. De decreetgever heeft bij het decreet van 24 juli 1991 voor de betrokkenen in de mogelijkheid tot beroep bij de toezichthoudende overheid voorzien en een procedure vastgelegd waarvan de doelstellingen in de parlementaire voorbereiding als volgt zijn omschreven :

« In het decreet worden procedurewaarborgen ingebouwd waarbij de rechten van de verdediging, ten overstaan van het personeelslid en het betrokken gemeentebestuur, primordiaal staan.

Daardoor en om de objectiviteit en het vertrouwen in de beroepsinstanties maximaal te waarborgen, wordt, en dit is innoverend, een verhoorprocedure georganiseerd in de schoot van de beroepsinstanties. De daartoe gedelegeerde ambtenaren nemen het verhoor van de betrokken partijen af, desgevallend op uitdrukkelijk verzoek van betrokkene in het openbaar. [...] » (*Parl. St.*, Vlaamse Raad, 1990-1991, nr. 529/1, pp. 2-3)

« De waarborgen voor een objectieve procesvoering worden in het decreet gemaximaliseerd. Zo wordt er in de mogelijkheid voorzien een hoorzitting te organiseren. Tijdens deze hoorzitting kunnen alle betrokken partijen toelichting geven bij het door hen ingediende beroepschrift. » (*Parl. St.*, Vlaamse Raad, 1990-1991, nr. 529/3, p. 3)

Die aandachtspunten zijn geconcretiseerd in hoofdstuk IV van het decreet, met als titel « Rechten van de verdediging », waarin alle waarborgen zijn vastgelegd met betrekking tot de hoorzitting, tegenspraak, bijstand en verdediging, die inherent zijn aan beroepen in tuchtzaken, waarbij artikel 12, *in fine*, preciseert dat van de hoorzitting een proces-verbaal wordt opgemaakt en dat « de gemotiveerde eindbeslissing van de bevoegde overheid [...] uitdrukkelijk naar het proces-verbaal van de hoorzitting [zal] verwijzen ».

B.5. Artikel 6 bepaalt echter dat de toezichthoudende overheid uitspraak moet doen binnen een termijn van zestig dagen, en preciseert : « Bij niet-naleving van deze termijn wordt het besluit van de tuchtoverheid geacht te zijn goedgekeurd ».

B.6. Daaruit volgt dat het decreet de ambtenaren die beroep hebben ingesteld, verschillend behandelt naargelang over dat beroep de uitdrukkelijke beslissing van artikel 12, *in fine*, is genomen, of het stilzwijgend wordt verworpen met toepassing van artikel 6 van het decreet. De eerstgenoemden hebben hun rechten van verdediging kunnen doen gelden doordat, nadat ze zijn gehoord en de gelegenheid hebben gehad zich te verdedigen, binnen een termijn van zestig dagen over hun beroep een uitdrukkelijke beslissing is genomen die de argumenten die zij ter verdediging hebben aangevoerd, aanvaardt dan wel verwierpt. De tweede categorie van ambtenaren wordt het voordeel van de maatregelen van hoofdstuk IV ontnomen doordat de overheid heeft nagelaten de gemotiveerde beslissing van artikel 12, *in fine*, te nemen vóór het verstrijken van die termijn.

B.7. Het vaststellen van een termijn binnen welke de toezichthoudende overheid uitspraak moet doen over het beroep is een maatregel die pertinent is ten aanzien van het nagestreefde doel dat erin bestaat de rechtsonzekerheid tot een minimum te beperken door de duur van de tuchtprocedure zo kort mogelijk te houden (*Hand.*, Vlaamse Raad, 1990-1991, 9 juli 1991, p. 2439).

B.8. Het Hof dient nog te onderzoeken of het gevolg dat de in het geding zijnde bepaling aan het verstrijken van die termijn verbindt, niet onevenredig is met het door de decreetgever nagestreefde doel dat in B.4 is aangegeven.

De stilzwijgende goedkeuring heeft immers tot gevolg dat een voor het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid ongunstige beslissing van de tuchtoverheid automatisch wordt bevestigd, zodat dat personeelslid niet over dezelfde waarborgen beschikt als een personeelslid ten aanzien van wie een uitdrukkelijke beslissing is genomen.

B.9. Bij de beoordeling van het systeem van stilzwijgende goedkeuring dient ermee rekening te worden gehouden dat de decreetgever ten tijde van het aannemen van het decreet van 24 juli 1991 slechts in een beroep tegen tuchtstraffen of preventieve schorsingen opgelegd aan het gemeentepersoneel kon voorzien voor zover dit paste in het kader van zijn bevoegdheid inzake administratief toezicht.

B.10. Tevens dient bij de uitoefening van het administratief toezicht het beginsel van de gemeentelijke autonomie in acht te worden genomen. Bovendien heeft de decreetgever zich tot doel gesteld de tuchtprocedures voor de beroepsinstantie binnen een redelijke termijn af te handelen en heeft daartoe in een termijn van zestig dagen voorzien. Die termijn kan niet als onredelijk worden aangemerkt. Daaruit volgt dat wanneer de decreetgever een gevolg wil verbinden aan het overschrijden van die termijn, dat gevolg alleen maar kan zijn dat de beslissing van de gemeentelijke overheid volle uitwerking krijgt. Het zou immers niet met het beginsel van de gemeentelijke autonomie overeen te brengen zijn dat die beslissing haar rechtskracht zou verliezen ten gevolge van het uitblijven van een beslissing van de toezichthoudende overheid.

B.11. Het is juist dat de waarborgen die hoofdstuk IV biedt, geen nut zouden hebben indien de toezichthoudende overheid zou nalaten de betrokkene te horen binnen de termijn van zestig dagen of indien zij, na hem te hebben gehoord, binnen die termijn geen beslissing zou nemen. De betrokkene kan evenwel beroep instellen bij de Raad van State, die de wettigheid van het tuchtbesluit van de gemeentelijke overheid kan onderzoeken, in voorkomend geval in het licht van het proces-verbaal waarin artikel 12 voorziet.

B.12. Uit wat voorafgaat volgt dat het mechanisme waarin artikel 6 van het decreet van 24 juli 1991 voorziet, niet onbestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 6 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 24 juli 1991 « houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet » schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 19 juni 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts